

Ter herinnering aan

CLEMENS MARIA SPIJKERS

Geboren op 12 augustus 1933 te Vlissingen.
Gestorven op 12 oktober 1990 in het
Stadsmatenziekenhuis te Enschede. Uitge-
luid door de naobers, vanuit de parochiekerk
te Buurse, werd zijn lichaam op 17 oktober in
Usselo gecremeerd.

„Achter de vuurlijn van de horizon”,
een Marsman-regel die de laatste maanden
telkens weer uit zijn mond te horen was. Dat
kon Clemens: lang bezig zijn met een gelukke
formulering, met een diepzinnig sein van de
auteur naar de lezer. Hij respecteerde in
literatuur-beschouwing en onderwijs de
eigenwettelijkheid van de tekst, maar die was
voor hem toch altijd ook: een intrigerend
teken van mens naar mens. De schrijver
geeft zich bloot, de lezer kan zich verschan-
sen, ook al schrijft hij literatuur-kritieken. Die
lezersrol was Clemens op het lijf geschreven.
Tussen de boeken op zijn studeerkamer in
zijn geliefde Buurse heeft hij veel gelukkige
uren beleefd. En hij vond het jammer dat hij
als literatuur-criticus de 25 jaar bij de Twent-
sche Courant net niet vol kon maken.

Over zichzelf sprak hij eigenlijk nooit. In de
dagelijkse omgang verschool zich zijn wezen
gemakkelijk achter luidruchtige bonhomie,
soms ook achter een wering van ongenaak-

baarheid. Voor zijn eigen dochters was hij
een verre vader.

Maar ook ... een arts van het Radboud-
ziekenhuis verklaarde enkele weken gele-
den: „Ik weet er niet goed raad mee; het blijft
natuurlijk een vreemde kerel, maar ze mogen
hem hier allemaal graag”. En zo was het tus-
sen zijn naobers, zo was het ook op de Grun-
del. Zijn markante en hartelijke persoonlijk-
heid heeft een paar decennia lang het karak-
ter van de school mede bepaald. Aan zijn
leerlingen stelde hij - als aan zichzelf - stren-
ge eisen, maar ze waren blij les van Spijkers
te krijgen en zij smulden van zijn vaak bijten-
de humor. Als conector wist hij door het ini-
tiëren en organiseren van grotere onder-
wijsprojecten de sleur te doorbreken. Met het
niet-onderwijzend personeel ging hij onge-
dwongen en vriendschappelijk om. Altijd als
eerste aanwezig, begroette hij elke morgen
als een joviaal gastheer de collega's bij de
schooldeur. Hun persoonlijke, hun rechtspo-
sitionele problemen, hun jubilea: het was
hem nooit te veel.

Toen in het laatste jaar de cirkel der een-
zaamheid zich rond hem sloot en langdurige
ziekte zijn gezichtsvermogen aantastte en
zijn krachten sloopte, ging hij naar het einde
verlangen. En telkens weer die regel. Een
wenkend perspectief achter het felle einde.

„Cum sanctis tuis in aeternum, quia pius es”
(uit het doden-officie)